

[Wilhelm.]

Jeg synes, det var betegnende for holdningen til, hvad der i øvrigt foregår her, når økonomiministeren kunne udtale — og jeg tror nok, det er nogenlunde ordret, selv om vi ikke har fået de ark endnu — at han håbede på muligheden for at drøfte tingene igennem uden at skulle ulejliges med at løbe herved — det må være herved i salen — og opleve konfrontationer. En mere direkte bekendelse til korridorpolitikken kan man vel dårligt ønske sig.

Så sagde økonomiministeren og også hr. Kjeld Olesen, at det, der var lagt op til, var omkostningspolitik, men ikke kun, det var også en hel masse andet. Økonomiministeren sagde, at det ikke var en ensidig politik mod lønmodtagerne, der er aftalt. Det ved jeg da ikke. Mig bekendt står der i det dokument, som hed hensigtserklæringen, ikke et ord om alle de andre ting, men simpelt hen: neddæmpning af omkostningsudviklingen svarende til det, der var sket i den foregående periode.

Hvad er så omkostningerne? Ja, det er for de påvirkelige omkostningers vedkommende ifølge Berlingerens og ifølge Børsen forleden dag for næsten 90 pct.s vedkommende lønninger, erhvervsskatterne er en lille bitte, bitte del, og selv om man fjernede dem helt, ville det kun nedbringe slutpriserne på industrivarerne med 1½ pct. Det viser i øvrigt lidt om, hvor undergravet erhvervsskattesystemet er. Der er jo faktisk ingen skatter at hente dér mere, selv om man ville.

Men det er lønningerne, som ganske vist kun er 26 pct. af slutprisen i gennemsnit på industriprodukterne, men af den i Danmark ved politiske beslutninger påvirkelige del af omkostningerne udgør lønningerne næsten 90 pct. Så hvor vil man holde omkostningerne nede, om ikke ved lønningerne? Selvfølgelig er det lønbegrænsninger, der er tale om her, og vi har aldrig kunnet få noget andet svar. Vi brugte tre kvarter på at bore i det i Radiotinget i lørdags og kunne ikke få noget andet svar.

Økonomiministeren sagde om fremskridtspartiets dagsorden, at den udtrykte den holdning, som 1880ernes liberalister havde. Det er jeg sådan set enig i, og det har vi sagt nogle gange før. Der er bare det ved det, at socialdemokratiets holdning slæber måske ikke 100 år tilbage, men den ud-

trykker i hvert fald den keynesianske krisefilosofi, som man i 1930erne havde hos socialliberalisterne. Der er ikke ét nyt element i den. Man slæber om ikke 100 år bagefter, så i hvert fald disse 40 år bagefter. Ikke ét nyt forslag, ikke ét nyt element til forståelse af det kapitalistiske systems tilbagevendende kriser foreligger der på noget tidspunkt fra socialdemokratiet. Det var alt sammen bekendt i 1930erne, og det har vist sig utilstrækkeligt, men socialdemokratiet har end ikke søgt at ajourføre sin opfattelse.

Så har jeg et par bemærkninger til den radikale ordfører, hr. Hilmar Baunsgaard. Han sagde noget om, at det var, jeg ved ikke, om det var opsigtsvækkende, eller ikke var en tilfældighed, eller hvad det var, han sagde, at en hyppig kombination ved afstemninger her var, at fremskridtspartiet og VS stemte ens. Jeg tror nok, jeg er den første, der har fortalt hr. Hilmar Baunsgaard og andre, at det var den hyppigste kombination. Vi valgte at gøre det, førend nogen andre begyndte at komme med morsomme bemærkninger om det, fordi det rent faktisk afspejler nogle ting. Det er måske ikke så mærkeligt, at hr. Hilmar Baunsgaard, der sidder med ryggen til begge partier, ikke var den første, der opdagede det. Men sammenholdt med min gennemgang i dag i min ordførertale af det uddannelsesmæssige, det kulturelle, det sociale og det bolig-mæssige område vil man vide, at VS konsekvent har stemt modsat fremskridtspartiet. Men der er nogle områder som f. eks. erhvervsstøtten, hvor fremskridtspartiet af én grund, nemlig deres tilbageblevenhed ved 1880ernes liberalisme, ofte stemmer imod, og hvor VS af en helt, helt anden grund, som jeg ofte har redegjort for og ikke har tid til at gentage her, stemmer imod. Det er dér, der er et stemmemæssigt sammenfald, med diametralt modsatte begrundelser, men ikke på nogen af de øvrige områder, og det ved hr. Hilmar Baunsgaard.

Han talte om den polarisering, der var faren osv. Jeg vil sige om denne polarisering, at det jo i sig selv er en besynderlig ting at bebrejde de grupperinger, der er resultatet af polariseringen, selve polariseringen. Det er jo de andre, som har bevirket polariseringen, man kunne bebrejde. Det er bl. a. hr. Hilmar Baunsgaard og det radikale parti, og det er ikke mindst socialde-